

§ 2 er der givet en Definition af, hvad der skal forstås ved „Regningskrav“. Dette Begreb bestemmes dog kun rent negativt, idet der dertil skal henføres enhver Fordring, der ikke støttes paa en af Skyldneren givet skriftlig Forpligtelse (hvormed Forlig, Dom og Bødgiftskendelse sættes i Klasse). Herunder har man ment at kunne henføre ikke blot de Fordringer, der udspringe af „Handelsforhold“, men ogsaa Krav af forskellige andre Skyldgrunde, saasom „mundtligt Løfte“, „Skadetilføjelse“ og „Modtagelse af Betaling under Bildfærelse“, kort sagt „alle de Krav, som Fordringshabereren i Reglen ikke kan fremskille ved andet Middel end en af ham selv foretagen Opførelse af Skyldgrund og Skyldbeløb“.

Det saaledes opstillede Begreb forekommer Udvalget at være ganske utilfredsstillende og praktisk ubrugeligt.

Det maa vistnok erkendes, at der er mange Fordringer, som efter deres Natur bør dele Skæbne med egentlige Regningskrav, men som efter Definitionen ikke falde ind derunder. Intet vilde dog være urimeligere, end om en Lejeafgift ikke skulde forældes i samme Tid som en Købmandsregning; men den vil dog som Regel støttes paa en skriftlig Kontrakt. Ikke mindre støvende vilde det være, at en Købmands Krav paa Kunden selv skulde forældes i 5 Aar, men hans Krav paa Kundens Kautionist, der forud havde forpligtet sig skriftlig til at indestaa for, hvad der leveres Forbrugeren paa Kredit, først efter 20 Aars Forløb. I mange Tilfælde vil det kunne omtvistes, hvorvidt Fordringen støtter sig paa en af Skyldneren givet skriftlig Forpligtelse. Gælder dette f. Eks. om Krav paa Betaling for de Varer, som ere bestilte skriftlig med eller uden Tilføjelse af den Pris, til hvilken de bestilles? Eller gælder det kun, naar Skyldneren, efter at have faaet Varerne, skriftlig erkender Skylden? Og er det i saa Henseende nok, at han kvitterer for Modtagelsen? — Det synes fremdeles, at der maa blive Spørgsmaal om lang Forældelsesfrist, naar Kravet støtter sig paa en forud oprettet skriftlig Kontrakt, i Henhold til hvilken Ydelserne efterhaanden leveres, og om den korte Frist, naar ingen saadan skriftlig Kontrakt foreligger, men mundtlig Bestilling efterhaanden er givet.

Den af Folketinget vedtagne Grænselinie mellem Regningskrav og andre Krav er saaledes ubrugelig. Vilde man ind paa at lovgive alene om Regningskrav, og hvad der naturligt maa jævnstilles hermed, vilde det næppe kunne undgaaes at komme ind paa en Dypregning og Specialisering som den, der er givet i Regeringsforslagets § 3. Her medtages foruden de egentlige Handels- og andre Omsætnings-Krav saadanne Fordringer som paa Restance af stadig tilbagevendende Afgifter paa fast Ejendom, af Livrente, Pension, Alttægtsydelse og desl., Fordring ifølge Forløfte for saadanne Fordringer m. v., — Fordringer, som alle ere af den Natur, at de, praktisk set, ganske staa i Klasse med Regningskrav.

Efter 4de Stykke indføres et nyt Stykke, saalydende:

„Det skal her bemærkes, at Fordring efter tinglæst Skifteestrakt nu antages ikke at præskriberes. Da en saadan Fordring ikke støtter sig til en af Skyldneren givet skriftlig Forpligtelse, vilde den efter Lovforslaget forældes i 5 Aar (medens den efter Regeringsforslaget § 2 Nr. 1 forældes i 20 Aar).“

I Lovforslagets § 3 har man med Hensyn til Regningskrav fastsat, at Udgangspunktet for Forældelsen skal være Fordringens Forfaldstid, saa at der kom til at gælde en forskellig Regel for Forældelsens Beregning ved disse Fordringer og ved alle andre, hvis Forældelsesfrist regnes fra Fordringens Stiftelse. Det af Landstinget vedtagne Regeringsforslag gik som bekendt ud paa, at Fristen ved alle Fordringer skal regnes fra Forfaldstiden.